

**OFÉLIE
SCALEOVÁ**

NEBE SE BUDE TŘÁST

LENA KIEFER

YOUNG ADULT DYSTOPIE

Original title Ophelia Scale: Der Himmel wird beben

© 2022 by cbj Verlag

a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4857-0 (pdf)

**LENA
KIEFER**

**OFÉLIE
SCALEOVÁ**

DRUHÝ DÍL

**NEBE SE BUDE
TŘÁST**

přeložila Romana Hájková

**KING
COOL**

*Pro Theresu, Rolanda a Kathrin,
protože s vámi to všechno začalo.*

1

Jedna.

Dvě.

Tři.

Čtyři.

Pět.

Šest.

Počítala jsem do deseti, pak do dvaceti, do sta a dál a dál. Když jsem se dostala k tisíci, přestala jsem a začala znovu. Musela jsem to udělat, musela jsem počítat. Kdybych nepočítala, zadusila bych se svými myšlenkami.

Mezera mezi kavalcem a stěnou byla úzká, ale vešla jsem se tam. Těsně. Cítila jsem, jak mi beton nekompromisně tlačí na ramena. Tvrdý podklad, který mučil moji páteř. Přesto jsem nevstala. Ty studené stěny mi pomáhaly udržovat moje pocity stranou. Proto jsem tam seděla, celý den, každý den. Většinou jsem na podlaze trávila i noci. Její tvrdost bránila té klamně vteřině po probuzení, kdy si člověk mohl myslet, že je všechno v pořádku.

Osmnáct.

Devatenáct.

Dvacet.

Přesunula jsem váhu. Kovový rám kavalce mi teď tlačil na paži. Byl to jediný kus nábytku v místnosti, která byla sice poměrně velká, ale jinak úplně prázdná. Tři stěny z betonu, jedna

z průhledného plastu, šedá podlaha, šedé stěny, šedý strop. Bylo tam taky patnáct kamer, které zaznamenávaly všechno, co jsem dělala. Taková byla přísně střežená cela pro zrádce a zločince. Pro někoho, jako jsem já.

Stiskla jsem spoušť.

Na ten okamžik si pamatuju velmi dobře. A vídám ho znovu a znovu každou vteřinu, kdy nepočítám. Ale pak – nic. Žádný výstřel, žádná kulka. Zbraň nefungovala. Nevím proč. A vlastně to ani nepotřebuju vědět. Ve chvíli, kdy mě omráčili, jsem si uvědomila, že je vlastně úplně jedno proč.

Zpočátku jsem svůj plán – zabít krále – následovala velmi horlivě. A po vykonání úkolu jsem měla druhý cíl: ukončit svůj život. Ani jeden z těch plánů už neexistoval. Tam, kde dřív bylo moje přesvědčení, se nacházelo jenom prázdno, stejné prázdno jako v cele, ve které jsem čekala na popravu. V cele, kde mě nikdo nenavštívil, nikdo kromě ticha, které každým dnem sililo a drtilo mě víc a víc. Stěna mezi mnou a mými pocity se kymácela. Zařala jsem prsty do rukávů svých vězeňských šatů tak silně, až se mi zaryly do kůže. Ta bolest pomohla.

Byla jsem tu už tři týdny. Jídlo jsem dostávala dvakrát denně, a kdy začíná noc, jsem poznala jenom podle ztlumení světel. Jednou denně mi byla automaticky ovládaným poklopem prostrčena dávka HeadLocku. Průchod se otevíral v nepravidelných intervalech a já jsem se mohla osprchovat studenou vodou a špatným mýdlem. Vlasy jsem měla matné a kůži suchou a napjatou jako pergamen. Od výslechů v prvních dnech jsem nezahlédla žádnou lidskou bytost, jenom ve snech. A v těch vždycky vystupoval Leopold, v nadživotní velikosti a děsivě skutečný. *Je to konec pro nás všechny. Pro tebe taky.*

Někdy jsem si říkala, proč to trvá tak dlouho. Proč mě nepopravili hned. Ale možná to byla součást trestu. Život v téhle cele bez jakékoli možnosti rozptýlení nebo lidského kontaktu,

než dojde k popravě. Nikdy jsem si nemyslela, že to může být takhle strašlivé.

Třicet čtyři.

Třicet pět.

Třicet šest.

Třicet sedm.

Když se otevřel poklop, vyskočila jsem. V tíživém tichu, které panovalo v cele, byl ten zvuk hlasitý jako výstřel. Cítila jsem, jak se mi zrychlil tep, a pomyslná zeď, za kterou jsem se schovávala, dostala první trhliny. Chytila jsem se rukama za vlasy a prudce zatahala. Bodavá bolest mi opět pomohla. Můj tep se uklidnil.

Otvorem proklouzl podnos. Vstala jsem, abych si ho převzala. Kovový tác mě hřál do rukou a teplá byla i miska, která na něm stála. Polévka uvnitř měla zelenou barvu a voněla zvláštní směsí zeleniny a koření. Ta vůně pronikla trhlinou v mojí obraně a dostala mě. Najednou jsem byla zpátky v Brightonu, seděla jsem doma u jídelního stolu a vyměňovala si všeřikající pohled s bratrem – němý komentář k Lexiiu kuchařskému umění.

Žaludkem mi projela ostrá křeč. Při vzpomínce na rodinu začala moje obranná zeď prskat. Lžice se mi třásla v ruce. Ne, ne, prosím, ne, žadonila jsem tiše. Ale už bylo pozdě.

Stud. Touha. Lítost. Osamělost. Všechno se to na mě najednou zřítilo a zeď se rozpadla na kusy. Hrdlem se mi prodral první suchý vzlyk. Prohrála jsem boj, ve kterém jsem stejně nikdy neměla šanci.

Pevně jsem si pažemi objala nohy a přitiskla si pusu a nos ke kolenům. Moje sténání se odráželo od stěn, slzy mi smáčely kalhoty, stékaly do rozčuchaných vlasů a vsakovaly se do nich. Třásla jsem se smutkem a vztekem. S chraptivým výkřikem jsem uchopila misku a hodila ji před sebe. Plnou silou narazila do protější stěny z plexiskla a s rachotem dopadla na

podlahu. Nazelenalá polévka stékala po skle a vytvářela na podlaze loužičky, které se tam ztrácely. Stejně jako já.

Zvedla jsem se až za dlouhou dobu. Svaly mi stahovaly křeče a k pohybu jsem se nutila jen velmi ztěžka. Dovlekla jsem se ke zbytkům svého jídla, dávno vysušeným na matné skvrny. Sebrala jsem prázdnou misku, položila ji na ták a odnesla ho k poklopu. Chlad kovu v mých rukou mě vrátil do reality.

Čtyřicet dva.

Čtyřicet tři.

Do svého výklenku jsem došla úplně vyčerpaná a prázdná. Zavřela jsem oči a opřela si hlavu o zeď. Bolelo to, ale skoro jsem to nevnímala, protože to bolelo pořád. HeadLock, který mi dali, byl příliš silný a způsoboval mi stejné příznaky, jako kdyby byl slabý. Bylo to preventivní opatření. Nechtěli riskovat, že budu moc přemýšlet. Můj pohled zabloudil ke kamerám. Díval se? Byl hrdý na to, že se mu podařilo mnou manipulovat? Nebo se ho to nijak nedotýkalo, protože to udělal už stokrát? Vzpomněla jsem si na výraz jeho obličeje po atentátu. Byl úplně zdeformovaný, doslova pokřivený šokem a hrůzou. Nepočítal s tím, že po jeho skvělém představení vystoupím z řady.

Šedesát čtyři.

Šedesát pět.

Šedesát šest.

Myšlenka na něj mě znovu přivedla na okraj propasti. Přitiskla jsem ramena na zeď tak silně, až jsem je přestala cítit. Už dávno jsem vzdala neustálé přehrávání našeho posledního setkání znovu a znovu, každý pohyb, každé slovo. Bylo to zbytečné. V téhle hře byl lepší než já. Porazil mě. Odrovnal. Zničil. Jediné, co ve mně zanechal, byl vztek. Vztek na sebe, že jsem mu věřila.

Sevěrela mě známá tma a nastala chvíle, kdy jsem to chtěla vzdát. Nechat se vtáhnout do temnoty, aby to všechno už

bylo za mnou. Ale pak jsem znovu zabořila prsty do rukávů svého šedého oblečení a třela mezi prsty tvrdou hrubou látku. Pomohlo to, unikla jsem. Nebylo to ale nic, na co bych mohla být pyšná. Byla jsem prostě jenom moc vyžděšená na to, abych se nadobro zbláznila.

Sedmdesát jedna.

Sedmdesát dva.

Ne, počkat.

„Ofélie?“ Probudila jsem se tak náhle, až jsem se tvrdě praštila do hlavy o zeď. Bodavá bolest ve spáncích se mísila s neustálým tupým tepáním v celé mojí hlavě. Adrenalin mě nutil se postavit, dokud jsem si neuvědomila smutnou pravdu: tady jsem nemohla bojovat. Nemohla jsem utéct. Moje hlava to věděla, ale moje tělo si na to nedokázalo zvyknout.

Na druhé straně průchodu stál Caspar Dufort.

„To už je čas?“ Podívala jsem se na něj a on přikývl.

„Nasaď si to.“ Otvorem na jídlo prostrčil kovový postroj. Můj bývalý instruktor byl se svou dokonale souměrnou tváří, tmavě blond vlasy a modrýma očima pořád hezčí než kdokoli jiný. Ale jeho obličej byl teď nehybný a strnulý, jeho postoj vzpřímený a upjatý. Z celého výrazu Caspara Duforta nemohlo být jasnější, že mnou hluboce pohrdá.

Vzala jsem si od něj pouta a protáhla jimi nejdřív ruce a pak nohy. Kov se sevřel a bolestivě mi obemkl kůži. Pevné spojení s minimální vůlí dávalo jen tak tak prostor pro chůzi. Dufort odsunul poklop ke straně a ukázal do chodby.

„Jdeme.“

„OK.“

Můj hlas byl chraptivý a na krku mi silně bušil tep. Zpočátku jsem se téhle chvíle bála, ale pak jsem po ní začala toužit. Teď jsem cítila směs obojího.

Když mi Dufort kontroloval pouta, vyhýbal se mému pohledu.

„Pojď se mnou.“ Vedl mě. Opustili jsme bezpečnostní trakt a ve vstupní části jsme se setkali se čtyřmi strážci. I když kolem nás prošli mlčky, po tichu v cele mi každý jejich nádech, krok i sebemenší cinknutí přezek na jejich botách znělo jako výbuch. Nejsilnější a nejhlasitější však bylo jejich tiché nepřátelství. Zvedla jsem ramena výš. Nepomohlo to.

Byla jsem navigována do TransUnitu, který byl speciálně zabezpečený a neměl okna. Cítila jsem každý hrubý dotyk na svých pažích tak silně, jako by to byly údery. Přesto jsem mlčela a podvolila se. Dufort stál vepředu a stráže kolem mě. V kabině mi připevnili pouta k podlaze a ke stěně a teprve pak si všichni čtyři sedli. Byli těžce ozbrojení a zjevně ve střehu. Asi si pamatovali, co jsem udělala s jejich kolegy.

Když jsme vyjeli, vracely se mi myšlenky na rodinu. Věděli táta a bratr, co se stalo? A věděli, co se stane? Že dnes skončí můj život? Doufala jsem, že nic netuší a že se nikdy nedozví, co se mi přihodilo. Tátu by to zabilo. A Eneas by si vyčítal, že mě tenkrát v Brightonu nezastavil. Když jsem ještě žila se svojí rodinou, neustále jsem je urážela. Byla jsem tak naštvaná, plná hněvu na krále a na to, co nám udělal, když provedl Odvrácení a Knoxovo Vymazání. Moje pomsta pro mě byla důležitější než lidi, kteří mi byli nejbliž. Chyba, kterou jsem už nemohla napravit. Lítost se mi zahryzla do žaludku jako parazit. Možná, že kdybych pořád věřila v myšlenku ReVerse, bylo by to jiné. Ale už jsem nevěřila ničemu.

První dny v cele jsem ještě věřit chtěla. Stále jsem si procházela setkání s králem a Omni a hledala důkazy, že jsem udělala správnou věc. Ale při zpětném pohledu jsem nemohla vyvrátit ani Leopoldovy argumenty pro Odvrácení, ani argumenty Omni proti. Možná oba říkali pravdu. A možná ji neříkal žádný z nich. Nevěděla jsem to, ani po probdělé noci v absolutním tichu, ani po dalších dvou nebo čtyřech. A s vědomím

toho, že se to nedozvím nikdy, byl ten oheň ve mně uhašen. To, co mě definovalo, se vsáklo do ticha.

Jednotka TransUnit se náhle zastavila. Musela jsem se zapřít nohama o podlahu, abych nenarazila do stěny před sebou.

„Jsme tady. Žádné hlouposti.“ Jeden ze strážců se na mě varovně podíval.

Jenom jsem přikývla.

Když se otevřely dveře, zamžourala jsem do jasného světla. Pak jsem uviděla známé skály a nad nimi stavbu ze skla a oceli. Diamant. Byli jsme ve městě, přímo před Pevností. Tohle mělo být místo mojí popravy? Přímo v Maraisville?

Strážci mě vzali mezi sebe, Dufort šel vpředu. Moje kroky byly krátké. Bolely mě klouby z pevně utažených pout a tvrdého sevření mých paží. Ale neřekla jsem ani slovo, ani jsem se nepokusila utéct. Kam bych taky měla utíkat? Spáchala jsem velezradu. Doma bych jenom ohrozila svou rodinu a přátele. A nemohla jsem se vrátit ani k ReVerse. Ne, nebyla cesta ven. Byla jsem bez domova, bez cíle a bez smyslu života. A ještě k tomu brzy umřu.

„Posaď se.“ Hlas, který mi přikázal sednout si na jednu ze židlí, patřil Cohenu Phoenixovi. Byli jsme v jedné z podzemních místností s tmavými stěnami, se stolem uprostřed a terminálem u zdi. Moje pouta byla opět ukotvena, tentokrát k podlaze a ke stolu. Když do sebe zapadly kovové kroužky, ozvalo se hlasité cvaknutí. Všimla jsem si, že v místnosti nebyly žádné lékařské terminály ani zbraně. Co to mělo znamenat?

Kromě mě tu byli Haslock, Phoenix a Dufort. O chvíli později vešel ještě další člověk.

„Pánové,“ pozdravila žena přítomné kývnutím. Bylo jí něco přes třicet, měla tmavé vlasy a vysokou štíhlou postavu. Znal jsem ji jen od vidění, ale její odmítavý pohled mi prozradil,

že o mně ví mnohem víc než já o ní. Sedla si a vzala do rukou SmartPad.

„Imogen.“ Phoenix taky krátce přikývl. Imogen Lawsonová byla náčelnice Leopoldova štábu a tím i vedoucí královských resortů, což znamenalo, že stála i nad Phoenixem a Haslockem. Věděla jsem, že dřív taky patřila k Šakalům, a taky to, že se s Leopoldem přátelí už celé věky, díky čemuž byla důvěryhodnější než kdokoli jiný. Zřejmě se rozhodla jít se podívat na dívku, která chtěla zabít krále – a vidět její smrt.

Všichni přítomní mlčeli a pozorovali mě. Pod jejich pohledy jsem se cítila jako dítě, které stojí před svými přísnými rodiči a očekává tvrdý trest. Proč nikdo nic neřekl? Proč s tím otáleli? Přitiskla jsem ruce k tvrdé desce stolu, aby se mi tolik netřásl.

„Asi se divíš, proč jsi tady,“ začal konečně Phoenix po dalších pěti minutách ticha a zíral na svůj SmartPad. Nebyla to otázka, takže jsem neodpověděla. „Pokusila ses zavraždit Leopolda de Maraise a dopustila se velezrady proti této zemi a našemu králi. Zákon za to ukládá trest smrti.“

Teď jsem přikývla. Strach se připlížil jako toulavá kočka a číhal všude kolem. Rty se mi chvěly, byla mi zima. Kolik mám ještě času? Pět minut? Půl hodiny?

„Bohužel, dnes je všechno jinak.“ Phoenix protahoval slova, jako by je vůbec nechtěl vyslovit.

Zvedla jsem hlavu. „Jinak?“

Neochotně přikývl. „Události po tvojí zradě nás donutily vzít v úvahu i jiné alternativy. Alternativy, které vyžadují tvoji účast.“

Podívala jsem se na něj. Co to má být? Takže neumřu? Nebo nebudu *smět* umřít?

„Co to má znamenat?“ Podívala jsem se na Duforta, který seděl na konci stolu a doteď nic neřekl. Nadechl se, ale Phoenix ho předešel.

„Agent Dufort už za tebe není zodpovědný. Rozhodl jsem se, že operativní činnost Šakalů znovu převezmu já sám. Je to nutné, abychom se vyvarovali dalších chyb.“

Pochopila jsem, i když pomalu.

Dufort byl zodpovědný za to, že změním stranu. A protože to nevyšlo, byl degradován. Ze zářícího ukázkového agenta na tichého pozorovatele. Najednou jsem pochopila, proč se na mě díval, jako bych byla jeho úhlavní nepřítel, jeho Nemesis.

„Říkal jste, že mě potřebujete,“ řekla jsem tiše. „Na co?“

„Na práci.“ Phoenix po mně střílel jedním ze svých ledových pohledů a já jsem sklopila oči k desce stolu. Nebála jsem se jeho, ale toho, co bylo v jeho moci. Mohl nařídít buď rychlé ukončení života, nebo pomalé a mučivé. A mně bylo naprosto jasné, jakou cestu by zvolil pro mě.

Místnost potemněla a zapnul se přehrávač hologramů. Objevila se schematická mapa města spolu s červenými body na jezeře a v Diamantu – a fotka. Karamelové vlasy, stejně zbarvené oči a urážlivě dokonalý obličej.

„Troy? Co ten s tím má společného?“ Troye Rankina jsem se snažila po všechny ty týdny svého uvěznění vší silou dostat z hlavy a vůbec na něj nemyslet. Protože když jsem to neudělala, musela jsem nevyhnutelně myslet na to, že umřu pro něco, co nikdy nestálo za to.

„Ten s tím má hodně společného.“ Imogen Lawsonová ukázala na obrázek. „Té noci, kdy ses vloupala do Útočiště, Troy ukradl něco velmi důležitého. A my to potřebujeme zpátky.“

„Co?“ zeptala jsem se.

„Omni.“ Phoenixův pohled potemněl.

„Omni?!“ Moje myšlenky vířily. Bylo to, jako kdyby můj mozek byl několik týdnů v hlubokém spánku a teď dostal injekci adrenalinu. „Jak je to možné? Řekl, že...“

„Leopold musí být mrtvý?“ Dufort nakonec přece jen promluvil. „To byla lež. Troy nepotřeboval, aby byl král mrtvý. Potřeboval jenom někoho, kdo na něj chtěl vystřelit.“

„Ale...“ Zmlkla jsem. Co jsem k tomu mohla říct? Můj svět se za posledních pár týdnů už tolikrát obrátil vzhůru nohama. Nemělo mě tedy překvapit, že se to stalo znovu.

Náčelnice štábu ukázala na holografickou projekci. „Pokud dojde k útoku na krále, aktivují se nouzové protokoly. To znamená, že Pevnost bude uzavřena a systémy ve městě se přepnou do režimu autonomní obrany – včetně bunkru pod jezerem. A nikdo se pak nedostane dovnitř.“

„Ale Troy už uvnitř byl,“ zamumlala jsem.

„Odstranil hlavní jádro a počkal, až se blokáda uvolní,“ přikývl Dufort. „Pak si sundal svůj Wrink a utekl. Byli jsme příliš zaneprázdnění tebou, a nevěnovali jsme mu tak žádnou pozornost.“

To ale znamenalo, že jsem byla pro Troye taky jenom figurkou na maraisvillské šachovnici. Hledal oběť – někoho v zoufalém stavu, kdo měl přístup do Pevnosti. A já jsem se ochotně a dobrovolně nechala využít. Zase. V krku jsem ucítila smích, který se okamžitě vydral ven. Zněl hystericky.

Ostatní u stolu se na sebe podívali.

„Potřebuje snad něco na uklidnění?“ zašeptal Haslock Dufortovi.

„Ne, potřebuje jenom kulku do hlavy,“ odpověděla jsem sarkasticky.

Phoenix můj komentář ignoroval. „Rankin byl spolu s jádrem schopen ukrást jen ty nejzákladnější funkce Omni. Aby z ní udělal skutečně fungující umělou inteligenci, potřebuje mnohem víc komponentů. To znamená, že máme čas zahájit protiopatření.“

Protiopatření, ke kterým bych měla nějak přispět já. Jenom jsem ještě přesně nevěděla jak.

Imogen Lawsonová ukázala na projekci a podívala se na mě. „Odbojová skupina ReVerse využívá základnu ve Středozemním moři – bývalý hotelový komplex, který po Odvrácení zůstal neobydlený. Máme podezření, že se Rankin – s Omni – zdržuje právě tam.“

Objevily se obrazy ostrova. Byl celkem malý, s jedinou budovou na vrcholu, která vypadala jako typická italo-panská usedlost. Všimla jsem si, že dům má několik pater a stojí na svahu, který strmě klesá k moři. Záběry však byly rozmazané – jako by byly pořízeny z velké dálky.

„Protože chceme získat Omni v pořádku zpět, nemůžeme ostrov jednoduše potopit i s ReVerse.“ Phoenixovy rty se zkroutily nelibostí. „A protože mají rušičku, která blokuje naše sledování, potřebujeme někoho na místě.“

Všichni ztichli a podívali se na mě.

„Moment. Myslíte... na mě?“ V krku mě znovu zašimral záchvat hysterického smíchu. Možná jsem se v cele zbláznila, aniž bych si toho byla vědoma. Nakonec šílenci přece nikdy nevědí, že jsou šílenci.

„Dokázala jsi, že pokud jde o tvoje záměry, zvládneš oklamat spoustu lidí.“ Zdálo se, že připustit to bylo pro Haslocka docela těžké.

„To se ale dá sotva srovnávat, že?“ pronesla jsem. Vždyť tady skoro každý věděl, co jsem měla v úmyslu.

Phoenix a Dufort si vyměnili pohled, který jsem nedokázala rozklíčovat.

„Jsi velmi dobrá v podvádění,“ řekl Dufort. „Jsme si jisti, že dokážeš přesvědčit Rankina, že sloužíš ReVerse, zatímco budeš shromažďovat informace pro nás.“

Možná to bylo HeadLockem, že mi to všechno docházelo tak pomalu. Nebo to bylo tím množstvím hlasů a zvuků, na které jsem už nebyla zvyklá. Ale vážně mi navrhovali, abych se vrátila do ReVerse jako dvojitý agent?

„Co na to říkáš?“ zeptala se Imogen.

„Já... já nevím,“ podařilo se mi vykottat.

„Ty nevíš, co na to říct?“ Haslockovi naběhla na čele žíla. „Děvče, dopustila ses velezrady a málem jsi zastřelila krále!“ zařval. „Měla bys nám na kolenou poděkovat, že jsme ti nabídli cestu ven!“

Kdyby se mnou takhle mluvil ještě před pár týdny, postavila bych se mu sršící vzteky čelem. Ale teď jsem sklonila hlavu.

„Nahore, prosím.“ Imogen zvedla ruku. „Tohle k ničemu nevede.“ Podívala se na Phoenixe. „Cohene, vysvětlete, prosím, Ofélii celý postup. Měla by přesně vědět, co ji čeká.“

„Tvým úkolem bude infiltrovat se do ReVerse, najít Omni, ukrást ji a přinést zpátky k nám.“ Phoenix si mě chladně měřil. „Samozřejmě nepočítáme s tím, že nás budeš poslouchat dobrovolně. Proto budeš náležitě vybavena a budeme tě neustále sledovat. A samozřejmě máme připravené i nějaké možnosti pro případ, že se nebudeš řídit našimi pokyny.“

„Máte nějaký vypínač?“

„Pokud tomu chceš říkat takhle, tak ano. Já však preferuji název *InstantClear*. Dostaneš implantát se sérem, variantu, která ti smaže vzpomínky na posledních patnáct let. Aktivujeme ho, jakmile se odchýlíš od plánu.“

Na znamení pochopení jsem jenom tiše přikývla.

„A pokud uspěješ,“ vložila se do toho Imogen, „dostaneš místo smrtící subdermální injekce pouze desetileté Vymazání a budeš moct odjet domů. To je naše nabídka.“

„Velmi velkorysá nabídka,“ dodal nevrle Haslock, čímž dal jasně najevo, co si o tom myslí.

Zpočátku to znělo neuvěřitelně lákavě. Vymazání deseti let by znamenalo, že mě vrátí do věku osmi let. Mohla bych se vrátit ke svojí rodině a znovu tam dospět, aniž bych věděla, co se stalo. Asi bych byla schopná normálně žít, něco vystudovat, vyrábět s Lexie keramiku a pěstovat s tátou zeleninu. Měla

bych zpátky svůj život – nebo alespoň *nějaký* život. Vzhledem k mému strachu ze smrti to nevypadalo špatně. A byla by to propustka z vězení.

Ale nemohla jsem to přijmout. Samozřejmě, že jsem nechtěla umřít. Ale taky jsem už nikdy nechtěla být ničím nástrojem. Nejdřív mě využil Ferro, pak Lucien a nakonec Troy. Každý z nich mnou manipuloval, využívali mě ke svým vlastním cílům nebo pro nějakou zatracenou vyšší věc. A teď jsem byla vysílená a zlomená. Kdybych měla ještě jednou někomu lhát, někoho podvést nebo oklamat, nezbylo by ze mě už nic. To radši umřu s vědomím, že jsem o svém konci rozhodla sama.

„Ne,“ řekla jsem tiše, aniž bych se na kohokoli z nich po dívala.

„Ne?“ opakoval Phoenix. „Ty odmítáš?“ Očividně to nečekal.

Přikývla jsem. „To, co ode mě žádáte... Nemůžu to udělat. V posledních několika měsících jsem lhala a podváděla dost na to, aby mi to vystačilo na celý život – ubližovala jsem lidem, na kterých mi záleželo. A to už neudělám. Já už to prostě *nemůžu* udělat.“

Dveře se otevřely.

„A přitom jsi v tom tak dobrá,“ řekl někdo za mnou.

2

Krev mi ztuhla v žilách. Byla jsem úplně ochromená. Sklonila jsem hlavu a zírala na desku stolu. Měla jsem pocit, jako bych se musela chránit před útokem, a taky jsem se nechtěla dívat, jak do místnosti vchází Lucien.

Opravdu jsem neměla v úmyslu zjistit, jestli má svoje zlatohnědé kudrny zase stažené do ohonu jako obvykle nebo jak se na mě dívá. Už nikdy jsem se *mu* nechtěla podívat do očí a už nikdy jsem *ho* nechtěla vidět. Člověka, který se mnou hrál tu hnusnou hru.

„Mluvil jsi s ním?“ zeptal se Phoenix.

„Ano,“ odpověděl Lucien. „Není z toho nadšený, ale dává ti volnou ruku.“

Jeho hlas byl tak důvěrně známý, až jsem měla chuť dát si ruce na uši. Koutkem oka jsem dokonce poznala i ten červený svetr, který měl na sobě, když jsme se poprvé setkali. Udělal to schválně? Snažil se mi připomenout, jak jsem byla hloupá, když jsem se do něj zamilovala? Sevřela jsem ruce v pěst. Pouta se mi zařízla do kůže.

„Dobře.“ Phoenix vypadal spokojeně – alespoň dokud se neobrátil zpátky ke mně. „Měla by sis dobře rozmyslet, jestli chceš naši nabídku opravdu odmítnout, Ofélie. Velmi dobře rozmyslet.“

Lucien stál u zdi po mojí pravici s rukama založenýma za zády. Cítila jsem na sobě jeho pohled, takže jsem pořád upřené

zírala na stůl. Copak to nikdy neskončí? Kdy už budu mít konečně pokoj?

„Já jsem si to už velmi dobře rozmyslela,“ odpověděla jsem unaveně.

„Jsi si jistá?“ naléhal Phoenix. „Vždyť, pokud vím, máš v bývalém království rodinu.“

Vyděšeně jsem se na něj podívala. „Moje rodina? Co je s nimi? Co jste s nimi udělali?“ Nebylo to přesně to, na co se mě Eneas zeptal, než jsem odjela? Vlastně jsem vůbec nepřemýšlela o tom, co by se s nimi stalo, kdybych v Maraisville neuspěla.

„Ještě nic.“ Phoenix svoje slova opět protáhl. „Ale je jenom na tobě, jestli to tak i zůstane.“

Zatajila jsem dech. „Vy mě vydíráte?“ Opravdu se mnou hraje tuhle hru? Tu starou známou odpornou hru? Vyhrožovat člověku tím, že ublíží jeho rodině, aby ho donutil k něčemu, co nechce? To bylo jednání staré jako lidstvo samo. *A evidentně to pořád skvěle funguje.*

„Chci ti jen připomenout, že na tomto světě nejsi sama. A že jsi zodpovědná nejen za to, cos udělala, ale i za lidi, kteří jsou ti blízcí.“ Řekl jenom tyhle dvě věty a dokázal, že mě okamžitě ovládl pocit viny a šířil se ve mně jako jed.

„A vy mi to dokazujete tím, že vyhrožujete násilím vůči mé rodině?“

„To neděláme,“ řekla Imogen Lawsonová.

„Ne,“ souhlasil Phoenix. „My nejsme jako tvoji revoluční kamarádíčky, my slušným lidem neubližujeme. Ale musíme dodržovat zákony. A ty pro případ velezrady stanovují pro rodinné příslušníky pachatelů přísnou kontrolu, aby se i z dalších členů rodiny nestali zrádci. A to taky znamená značné omezení práv a výhod. Museli by se například přestěhovat do některého ze záchytných středisek, kde žijí lidé po Vymazání. Museli by využívat speciální zásobovací stanice a podrobovat

se pravidelným kontrolám. To všechno jsou jen nutná bezpečnostní opatření.“

Takže moje rodina by byla ocejchovaná jenom proto, že jsem byla tak hloupá a přijela sem. Museli by se přestěhovat do Horshamu, nesměli by chodit do normálních zásobovacích stanic a byli by kvůli mně i jinak vyčleněni. Představila jsem si Fleur a Liona v tom šedém městě bez života. Lexie, Enease a tátu v jednom z těch malých stísněných domků a pod neustálým dohledem. Tyhle vyhlídky a tíha viny mě úplně připravily o řeč.

„A zůstala by pro ně uzavřená také některá zařízení. Například jít na vysokou školu by pak bylo jen velmi těžké.“ Slyšela jsem, jak si to Phoenix užívá, ale necítila jsem žádný hněv. Jenom hrůzu.

Ve svém posledním dopise Eneas psal, že ho přijali na Uměleckou akademii v Londýně. Polkla jsem.

„Mladí jsou tak *strašně* snadno ovlivnitelní. Nemůžeme riskovat, že by tvůj bratr nakazil svoje spolužáky protikrálovskou ideologií.“ Phoenix se na mě podíval s falešnou lítostí.

„Můj bratr nemá žádné nepřátelské myšlenky!“ vykřikla jsem. „Je nevinný!“

„Jistě pochopíš, že v tomhle na tvoje slova rozhodně dát nemůžeme.“ Nepatrně se usmál. „Ale vlastně to je velmi snadné. Pokud svoji chybu napraviš, tvoje rodina se nebude muset ničeho obávat. Pokud nám přineseš zpátky Omni, nikdy se ani nedozví, co jim tvoje zrada málem způsobila.“

Najednou se mi těžce dýchalo. Hrdlo se mi stáhlo.

Lucien se pohnul. „Zdá se, že máš problém rozhodnout se pro spolupráci,“ řekl a já jsem v jeho hlase zaslechla slabé zachvění, které prozrazovalo, že je naštvaný. Moje já z doby před třemi týdny by na něj teď nejspíš zakřičelo, že to *já* mám plné právo být naštvaná, ne on. Ale teď jsem mlčela a zírala na stůl. Moje prsty se zaryly do kovových pout. V uších mi hučelo. Ale

jeho hlas jsem slyšela dobře. „Jsi tak oddaná odboji, že pro to obětuješ budoucnost svého bratra, Ofélie?“

Když vyslovil moje jméno – což dělal jen zřídka, protože mi většinou říkal *kaskadérko* –, prudce jsem zvedla hlavu a upřela na něj svůj pohled. Poprvé od doby, kdy jsem se v bezvědomí zhroutila na podlahu Diamantu, jsme se jeden druhému podívali do očí. Najednou jsem nemohla dýchat.

Omni mi při svém odhalení ukázala nezúčastněného Luciena, který se vůbec nestaral o můj osud a dělal jenom svoji práci. Jeho oči byly matné a bez ohně, do kterého jsem se zamilovala. A právě to jsem čekala, že tam teď uvidím, tuhle jeho cizí verzi. Ale bylo to mnohem horší. Nebyla tam žádná prázdnota, žádná lhostejnost, bylo tam naopak všechno. Zranění, odsouzení, znechucení, pohrdání... a hněv. Jeho oči planuly vztekem, vztekem na mě. Trvalo to jenom vteřinu, pak se podíval jinam, ale bylo to, jako by mě probodl rozžhaveným železem.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se mě Imogen, ale neznělo to ani trochu starostlivě.

„Pouta se mi zařezávají do kůže,“ řekla jsem. „Ale to zvládnu.“ Na chvilku jsem zavřela oči a zhluboka se nadechla. Pak jsem se rozhodla.

„V pořádku. Udělám to.“ Copak jsem měla na výběr? Nemohla jsem přece vzít bratrovi jeho budoucnost, jeho život. Nemohla jsem nutit svou rodinu, aby platila za moje chyby.

Někdo si oddechl, ale nevěděla jsem kdo. Když jsem zvedla hlavu a rozhlédla se, Haslock působil nespokojeně, Dufort vypadal, že se mu ulevilo, Imogen se zdála ujištěná, zatímco Phoenix si zachovával stále vážnou tvář. A Lucien... Dávala jsem si pozor, abych se na něj znovu nepodívala.

„Dobře.“ Phoenix přikývl. „Všechno zařídíme a pak tě připravíme na misi. Radím ti, abys nezkoušela žádné triky, Ofélie. Pokud se byť jen o centimetr odchýlíš od plánu, uděláme s tebou krátký proces.“

To jsem mu věřila. Podívala jsem se na snímky ostrova.

„Je tam i Ferro?“ zeptala jsem se.

„Ne. Ferro je mrtvý.“ Phoenixův obličej prozrazoval náznak uspokojení.

„Cože? Jak?“ Zjistila jsem, že nejsem tak vylekaná, jak jsem očekávala. A vlastně mě to ani nepřekvapovalo. Samuel Ferro sledoval svoje vlastní plány a tím nejspíš zpečetil i svůj osud. S Maraisville si člověk nemůže jen tak zahrávat, aniž by za to později zaplatil.

„Okolnosti jeho eliminace jsou tajné.“ Phoenix si založil ruce na prsou. „Ale jeho smrt je jediným důvodem, proč si dva z přítomných stále mohou říkat Šakalové.“

Proti svému předsevzetí jsem se rychle podívala na Luciena, ale ten měl sklopenou hlavu a zíral na podlahu. Takže spolu s Dufortem Ferra zabil, aby se vykoupil? Ale proč? Vždyť to pro něj mohla být dokonalá šance vymanit se ze života agenta. Ale pak jsem si uvědomila, že jeho řeči o nenáviděné práci, bratrském břemenu a dluhu, který splácí, byly nejspíš lži jako všechno ostatní.

„Takže Troy je teď šéf?“ Ten není o nic lepší než Ferro. Ba naopak.

Phoenix naklonil hlavu. „Předpokládáme, že ano, ale nevíme to jistě. Zatím se nám nepodařilo se k nim infiltrovat. Troy Rankin zná všechny aktivní agenty i současné kandidáty. Nehledě na to, že ReVerse nepouští do svých řad nikoho, kdo není členem odboje už roky.“

„Tak proto já,“ řekla jsem.

„Jsi naše nejlepší varianta.“ Imogen si vyměnila pohled s Lucienem. Bylo vidět, že ti dva mají důvěrný vztah. Není divu. Musejí se znát už od dětství.

„Pokud se po třech týdnech najednou objevím na jejich tajné základně, mohl by mít Troy podezření,“ řekla jsem. „Odkud bych mohla vědět, kde ten ostrov je?“

„Pokud tě nenapadá žádná dobrá odpověď, tak jsme tě pravděpodobně přecenili.“ Phoenix na mě vrhl rádoby soucitný pohled. Cítila jsem silné nutkání dokázat mu, že se mylí, a najednou jsem si uvědomila, jak dokázal stvořit tak dobré agenty. Člověk měl prostě snahu se mu zalíbit – bez ohledu na to, jak s ním zacházel. „Ale jsem si jistý, že jsi dostatečně motivovaná, abys Troye přesvědčila.“

Na to jsem nedokázala nijak odpovědět, a tak jsem mlčela – a tím schůzka skončila. Vešli dva z mých strážců, odepnuli mi pouta od stolu a postavili se vedle mě. Nikdo se nerozloučil, takže jsem nic neřekla ani já. Zastavili jsme se přede dveřmi. Dufort a Phoenix prošli kolem a nařídili strážcům, aby tam se mnou čekali. Pak zmizeli a krátce nato je následoval Haslock. Opřela jsem se o zeď a trochu si protáhla napjatá ramena. Ruce v těsných poutech jsem měla už dlouho necitlivé.

Pak jsem zaslechla nějaké hlasy.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ Imogenin hlas byl velmi slabý. Haslock zřejmě nezavřel dobře dveře.

„To netuším,“ řekl Lucien. „Ale je to nejlepší možnost, takže bychom to měli zkusit.“

„Ale zrovna s *ní*? Víš přece, co udělala a jak tím *on* trpěl. Copak může Cohen vůbec uvažovat o propuštění téhle osoby?“

Téhle osoby. Tím tedy evidentně myslela mě. Ale kdo podle ní trpěl? Leopold? Copak si nevšimla, že pokus o atentát přežil zcela bez úhony?

Slyšela jsem odrknutí. „Myslím, že o propuštění na svobodu tady nemůže být ani řeč. Vždyť bude sledovaná každou vteřinu. O nic se nepokusí.“

„Ale to sis myslel už dřív, Lucu.“

„Ano, a zaplatil jsem za to, že?“ odpověděl Lucien a znělo to podrážděně. „Nebudeme...“

A zbytek jsem už neslyšela. Jeden z mých strážců si všiml, že poslouchám, a vyrazil ke dveřím. Ale to už Imogen a Lucien

odcházeli. V jasném světle chodby vypadal úplně jinak než v potměšlé místnosti před deseti minutami. Hněv z jeho tváře vyprchal a teď působil vyčerpaně a bledě. Bolestivě se mi zkroutil žaludek. Ale než jsem se stačila setkat s jeho pohledem, zavřela jsem oči a zase je otevřela, až když byli s Imogen pryč.

„Pojď.“ Strážce mě chytil za paži.

Polkla jsem, ale knedlík v mém krku zůstal. Podvolila jsem se a gardista mě odtáhl pryč.

Naším cílem byla lékařská laboratoř v jiném patře Pevnosti. Sundali mi pouta a připnuli mě za manžety k lehátku. Dvakrát moje připoutání kontrolovali, ale já jsem na útěk ani nepomyšlela. Neměla jsem žádný plán ani jsem nevěděla, jestli to chci udělat. Nabídka byla rozumná – můj život a bezpečnost mojí rodiny výměnou za Omni. Po Vymazání bych zapoměla jak na Knoxe, tak na Luciena. Ta vyhlídka mi připadala skoro lákavá.

„Teď ti nasadíme InterLinky a neurální implantát,“ informoval mě klidný hlas v bílém plášti vedle lehátka.

„Na co potřebuju implantát?“ zeptala jsem se. „Jenom kvůli séru InstantClear?“ Radši jsem si to jméno hned zapamatovala.

„Ano, i kvůli němu, ale především nám to zajistí spojení s tebou.“ Do mého zorného pole vstoupil Phoenix. „Kvůli zaclonění ostrova potřebujeme někoho, kdo nastaví signální most, který nám umožní na skryté frekvenci přístup k místu – alespoň v okruhu, v němž se budeš pohybovat. A právě implantát bude fungovat jako tento most. Díky němu budeme moct naslouchat a vidět.“

„Ale víte přece, že normální InterLinky u mě dřív nebo později přestanou fungovat?“ Nechtěla jsem riskovat spuštění vymazávacího séra.

„Samozřejmě. Když jsi ve vazbě žadonila o svůj HeadLock, řekla jsi nám o svojí genetické vadě všechno. Ale neboj se,

tohle je velmi silná a pevná verze. Jak InterLinky, tak implantát tě udrží.“

„A pokud ne, tak mě vypnete,“ zamumlala jsem.

„Ano, to je také možnost.“

„To byl váš nápad, že? Celá tahle dohoda?“

„Samozřejmě,“ odpověděl klidně. „Říkal jsem přece, že rozhodování už nenechávám na jiných.“

„Musel jste být velmi zklamaný.“

„Zklamaný? Člověk může být zklamaný dítětem, které přijde domů se špatnými známkami. Já jsem *bez sebe* vzteky.“ Phoenix se naklonil nade mě a jeho pohled byl tak pronikavý, až jsem zatajila dech. „U svých lidí netoleruji žádné chyby a nejhorší ze všech chyb je slabost. A za slabost celého mého týmu jsi zodpovědná ty, Ofélie. Nechápu, jak jsi to dokázala, když jediným tvým trumfem je tvůj optimalizovaný mozek. Ale já na to přijdu. A pokud ne... tak nebudu ani vteřinu litovat tvojí smrti.“ Odstoupil od lehátka a pokynul bílému plášti. „Začněte.“

3

O dvě hodiny později jsem se cítila jako android. Celé roky jsem toužila po svém starém životě s InterLinky, ale teď jsem si připadala trochu jako mimozemšťan. Na spánku jsem měla – skrytý za linií vlasů – pod kůží neuroimplantát. EyeLinky byly připevněny na sítnici pomocí páry, jako za starých časů, a EarLinky jsem měla za ušima. Byly zkalibrovány, testovací sekvence blikaly, vynořovaly se a zase mizely a s nimi bezpočet písmen, zvuků a obrázků. Když už jsem měla pocit, že budu zvracet, přestalo to.

Phoenix dal rozkaz mě odpojit. Posadila jsem se a promnulá si zápěstí. Točila se mi hlava a bylo mi nevolno.

„Máš nový WrInk, který jsme ti místo na zápěstí umístili do nadloktí.“ Phoenix ukázal na příslušné místo. „Nelze ho detekovat konvenčními systémy a na rozdíl od běžných WrInků nekomunikuje s normálními zařízeními, pouze s tvým implantátem. Tak uvidíme a uslyšíme všechno, co uvidíš a uslyšíš ty. Kontrolujeme také tvoje vitální funkce, jako je puls, krevní tlak a úroveň stresu. A o tom, že bys WrInk nějak nabourala, ani neuvažuj. Systém je chráněn proti neoprávněné manipulaci, a pokud by k ní došlo, aplikovalo by se sérum InstantClear.“

Tušila jsem, že jedna jeho část napjatě čeká jenom na tenhle okamžik.

„V případě nouze s tebou budeme komunikovat pouze prostřednictvím zvuku,“ pokračoval Phoenix. „Většinu pokynů

budeš dostávat přes EyeLinky. Nikdo nesmí vědět, že je máš, takže musíš mít nad svými očima absolutní kontrolu a mluvit s námi jenom, když budeš sama. Pokud budou v tvé blízkosti další lidé, omezíme komunikaci na minimum, ale nemůžeme ji zcela přerušit.“ Založil si ruce na prsou. „Všechno závisí jenom na tobě. Musíš se chovat přesně tak, jak to od tebe tito lidé očekávají. Nesmí ani na okamžik zapochybovat o tvé absolutní loajalitě k ReVerse.“

Odfrkla jsem si. Pozoroval mě.

„Tvoji rodinu sotva potěší, že tuto zakázku bereš na lehkou váhu.“

„Já to beru vážně,“ řekla jsem. „Ale nikdo není tak dokonalý, aby tohle všechno zvládl napoprvé.“

„Šakal musí být takto dokonalý,“ odpověděl Phoenix nezáživně. „Kromě toho, nezapomeň, že už jsi takový výkon jednou předvedla.“

Zvedla jsem obočí. „To byl výkon před lidmi, kteří od začátku věděli, kdo jsem a jaký mám plán.“

„Ano?“ Pohrdavě se na mě podíval. „Měl jsem pravdu: jsi opravdu nehorázně přeceňovaná.“

„Cože...?“

„A dost. Ztratila jsi veškeré právo klást jakékoli otázky.“ Phoenix zvedl SmartPad. „Je to právě dvacet tři dní, cos byla zatčena. Cesta z Maraisville na základnu ReVerse pěšky trvá asi čtrnáct dní. I když řekneš, že byla pár dní někde zalezlá, nemáš moc času dostat se na pozici.“

Pochopila jsem, že teď se nic dalšího nedozvím.

Když mě odvedli do vedlejší místnosti, už jsem nebyla spoutaná. Místo toho mi byla nasazena sedativní manžeta, která byla pružná a pevně obtočená kolem mého předloktí. Člověk v bílém plášti, který mi ji upevnil, mi sdělil, že je to jenom bezpečnostní opatření a že bych radši neměla dělat žádné rychlé pohyby. Přikývla jsem.

Vedle čekala Raleida Jonesová, královská stylistka. Stála vedle stolu, na kterém ležela neforemná hromada černého oblečení. Pozdravila jsem ji, ale ona jenom nezúčastněně přikývla.

„Tohle jsou šaty, které jsi měla na sobě tu noc, když...“ Konec věty nechala viset ve vzduchu. „Všechno jsem upravila, aby to vypadalo jako po dvoutýdenním pochodu divočinou.“ Přisunula ke mně hromadu a ukázala na skládací zástěnu. Vzala jsem si oblečení a odešla se převléknout.

Operační oděv Šakalů byl ve skutečnosti vysoce pohodlný – byl jemný a měkký, přesto však velmi silný a pevný. Ale teď na něm byla spousta špíny, látka byla tuhá a na kůži škrábala. Věci taky páchly jako oblečení, které si někdo tři týdny nesvlékl. Když jsem vyšla zpoza zástěny, nebyla jsem jenom android. Byla jsem android převlečený za pobudu.

Raleida mě usadila na židli a upravila mi vlasy. Už jsem je měla tak jako tak dost zplstnatělé z pobytu ve vězení, ale po ošetření Raleidou vypadaly, jako bych je nemyla celé věky. Moje světle hnědé prameny byly suché a matné a do hrubého copu, který vypadal, jako bych si ho zapletla bez zrcadla a hřebenu, mi zakomponovala různé malé větvičky a další nečistoty. Pokožka hlavy mě neskutečně svědila a víc než kdy jindy jsem toužila po sprše. Přesto jsem jí poděkovala.

Raleida se na mě chladně podívala. „Hodně štěstí.“

Odešla a já jsem byla odvedena zpátky do místnosti s lehátkem. Phoenix už tam čekal. Zkontroloval mě a pak mi podal malý pohárek.

„Vypij to.“

Neptala jsem se a poslechla. Tmavě zelenou tekutinu jsem do sebe hodila na jedno polknutí.

Bohužel jsem toho okamžitě litovala. Směs mi nejdřív poleptala pusku a jícen a pak mi doslova zapálila žaludek. Kašlala jsem a dusila se a potom, doslova v poslední vteřině, mi někdo dal do ruky kbelík. Zdálo se mi, že uplynuly celé hodiny, než

dávení přestalo. Zůstala jenom nevolnost. Vyčerpaně jsem se zhroutila na gauč. Phoenix vypadal nadmíru spokojeně. Jako by byl rád, že jsem skoro vyzvracela vnitřnosti.

„Co to sakra bylo?“ lapala jsem po dechu.

„Pokud se dva týdny touláš italo-panskou krajinou, těžko najdeš dostatek jídla nebo sladké vody.“ Poprvé se usmál, upřímně a dost děsivě. „Tento lék simuluje stav podvýživy, dehydratace a infekce některými parazity. Byl navržen přesně podle mých pokynů.“

„Gratuluju,“ zamumlala jsem. Moje tělo bilo na poplach: bylo mi špatně, cítila jsem se příšerně slabá a měla jsem šílený hlad a neskutečnou žízeň. Když jsem sáhla po sklenici na stole, Phoenix vstal.

„To bych nedělal.“ Odstranil vodu z mého dosahu. „Všechno, co v následujících třech hodinách vypiješ nebo sníš, okamžitě vyzvrátíš.“

No super. „Nemohli jste mě prostě jenom zabít?“ vyhrkla jsem. To by ale zřejmě nebylo tak strašné. A měla bych to rychleji za sebou.

Podíval se na mě očima chladnýma jako ocel. „Radši si dávej pozor na to, co si přeješ, Ofélie. Nikdy nevíš, kdy se to může splnit.“

Na několik hodin mě vzali zpátky do mojí cely, kde se minuty nekonečně táhly a moje myšlenky kroužily a vířily pořád dokola. Přemýšlela jsem, jestli jsem se rozhodla správně. Jako by se to všechno opakovalo: zase jsem musela vstoupit na neznámé území a předstírat před nějakými lidmi, že jsem jednou z nich. Znovu jsem musela taktizovat, lhát a být ve střehu. A bylo jedno, jestli na to mám sílu. Prostě jsem to musela udělat.

Ke vchodu do mojí cely přišel Dufort. „Jdeme na to.“

Vstala jsem a šla ke dveřím. Když jsem následovala Duforta k východu, stále jsem na sobě měla manžetu na uklidnění.

Před branami budovy vězení už hučely agregáty letové jednotky FlightUnit. Nastoupila jsem a Dufort udělal to samé. Kromě nás byli na palubě ještě dva vojáci, ale oba mě ignorovali. Sedla jsem si na jedno ze zadních sedadel a připoutala se. Dufort se usadil naproti mně, vytáhl SmartPad a mlčel.

Vzlétli jsme. Oknem vedle svého sedadla jsem sledovala, jak se Maraisville zmenšuje. Poznala jsem Pevnost a Staré Město, svou bývalou obytnou čtvrť a jezero. Na svahu za městem stálo Castello della paura, stará zřícenina hradu s tragickou minulostí – zvláště pro mě. Když jsme přelétávali přímo nad ní, ucítila jsem ve svém prázdném žaludku bodavou bolest.

„Nedostanu žádné instrukce?“ zeptala jsem se asi po půl hodině letu. Dufort zvedl hlavu od svého SmartPadu.

„Proč bych tě měl instruovat? Znáš přece ReVerse lépe než já. Navíc s tebou budeme neustále v kontaktu.“ Znovu se ponořil do čtení.

Část mého já mu chtěla něco říct, omluvit se, protože byl kvůli mně degradován. Bylo mi líto, že jsem z něj udělala Phoenixovu rohožku. Ale Dufort byl ten, kdo to všechno začal – můj nábor i celou tu věc s Lucienem. Takže jsem radši neřekla nic.

Letěli jsme na jih a já jsem z okna sledovala rychle ubíhající scenerii, krajinu s vesnicemi, tmavými koberci lesů, písčnými dunami a řadou kopců. Když jsme se blížili k moři, vytáhl Dufort stříbrný předmět. Byla to menší verze subdermálního injektoru. Otočil jím v ruce.

„Tohle tě udrží příštích několik dní nad vodou,“ řekl. „Je to pět jednotlivých dávek. Schovej si je někde na tělo tak, aby to nebylo možné najít ani při osobní prohlídce. Není jisté, že ti budou důvěřovat hned od začátku.“ Podíval se na mě. „Až

to bude bezpečné, necháme ti poslat nový injektor. Uložíme ho na pevnině a ty si ho pak budeš moct pod nějakou záminkou vyzvednout.“

Zasunula jsem malý váleček séra, který držel můj přecitlivělý mozek pod kontrolou, do skryté kapsy na vnitřní straně paže. „Troy o tom léku a jeho účincích ví. Jak ho mám přimět, aby uvěřil, že jsem přežila tři týdny bez svojí dávky?“

„To není moje zodpovědnost, Ofélie. To je tvůj problém.“ Dufort se vyhnul mému pohledu. Nadechla jsem se.

„Poslouchej –“

„Ne,“ řekl rychle. „Už o tom nechci slyšet ani slovo. Oba jsme udělali chyby, kterých budeme litovat do konce života. Ale to je všechno, co máme společného.“

I když jsem si myslela, že je to jenom jeho vlastní chyba, cítila jsem se špatně. „Všechno mohlo být jinak, kdyby kolem nebylo tolik lží.“ Podívala jsem se na něj.

„Ano, možná,“ odpověděl. „Ale to se asi nikdy nedozvíme.“ Pak se odvrátil a díval se ven až do chvíle, kdy jednotka Flight-Unit přistála. „Jsme tady.“

Oknem jsem viděla pruh písečné země a za ním les. Odepnula jsem si pás a Dufort mi sundal manžetu. „Jsi asi den chůze od ostrova. Budeme s tebou v kontaktu a budeme tě instruovat, jakým směrem máš jít. Zhruba za pět hodin padne tma, takže by sis do té doby měla najít místo na spaní. Oblast je sice neobydlená, ale není vyloučeno, že potkáš nějaké lidi. Takže buď ve střehu.“

Moje EyeLinky se zkalibrovaly a přizpůsobily se nové pozici. V rámečku vpravo se objevil nápis FUNKČNÍ TEST 12-14. Pak následovaly nějaké nesmyslné obrázky a písmena a nakonec obojí zmizelo. Zůstalo jenom znamení směru, které mi říkalo, kudy mám jít.

Dufort naslouchal něčemu ve svých EarLinkách. „Test je hotový, můžeš vyrazit. Pamatuj si, že tvým jediným cílem je

Omni. Najdi ji a přines zpět. Ať to stojí, co to stojí.“ Přístupová rampa letové jednotky se spustila a Dufort mě vyvedl ven. Půda pod našima nohama byla plná písku. Místy byla pokrytá nízkou zelení a sem tam tu rostly asi metr vysoké keře. Slabě to tady vonělo mořem.

„Jsi připravená?“ zeptal se mě Dufort. Připomnělo mi to misi ve Villa Mare, dobu, kdy bylo všechno v pořádku.

„Ne,“ řekla jsem upřímně.

Poprvé od svého zatčení jsem na Dufortově tváři zaznamenala výraz svého bývalého instruktora. „Jsem si jistý, že to zvládneš.“ Kývl na mě. „Dávej na sebe pozor.“

„Ty taky,“ řekla jsem a myslela jsem to vážně. Pak jsem se zhluboka nadechla, otočila se a vyrazila.

Byl krásný slunečný den. Kdokoli jiný by si jistě užíval teplého počasí, zpěvu ptáků a vzdáleného šumění moře. Ale pro mě to všechno bylo hrozné. Po tak dlouhé době bez denního světla a jakéhokoli kontaktu s vnějším světem bylo slunce příliš ostře, moře příliš hlasité a těm zatraceným ptákům bych nejradši zavřela zobáky. A k tomu všemu bylo moje oblečení jako ze smirkového papíru a hlad, který jsem cítila, byl přímo vražedný. V letové jednotce jsem sice měla trochu vody, ale pořád mi bylo hrozně špatně z nápoje, který mi dal Phoenix. Byla jsem zesláblá a trápily mě závratě. Naštěstí tudy protékala malá říčka. Když jsem k ní došla, hltavě jsem se napila a ponořila obličej do studené vody. Kdybych mohla, nepohnula bych se až do druhého dne ráno.

Ale to bohužel nebylo možné. Teď jsem měla v hlavě implantát, který umožňoval moji nepřetržitou kontrolu z Maraisville. Nevěděla jsem, kdo mi dává rozkazy, které se mi v náhodných intervalech objevovaly před očima, ale jedna věc byla jasná: on nebo ona mě neměli rádi. Nemilosrdné povely jako Jdi okamžitě dál, máš už jen tři hodiny do západu

slunce mě ihned postavily zpátky na nohy. Naposledy jsem se toužebně podívala na proudící vodu a následovala jsem pokyny z EyeLinků.

Byl to divný pocit, být tady venku na svobodě, a přitom nemít vůbec žádné soukromí. Využila jsem ten čas, abych si znovu zvykla na EyeLinky, a cvičila jemné pohyby očí, abych skryla skutečnost, že je mám na sobě. Jakmile se dostanu do sídla ReVerse, budu muset být dokonale připravená, aby mě neodhalili.

Vegetace se změnila, keře vysřídaly borovice a země byla kamenitější. Šla jsem mírným tempem a dávala si pozor. Co chvíli jsem narazila na lišku nebo na zemi uviděla hada, ale jinak byla oblast opuštěná. Byla jsem ráda. Kdyby mě někdo potkal v tomhle stavu, vyvolalo by to jenom zbytečné otázky a přitáhlo nežádoucí pozornost. A já jsem nestála ani o jedno z toho.

Když se setmělo, objevila jsem staré zdi, které zřejmě patřily k nějaké zřícenině. Stála na kopci s výhledem na temné modré moře a určitě by tam bylo dobré místo na přespání. Ale protože mi každá stará budova připomínala Luciena nebo Leopolda, pokračovala jsem radši dál. Krátce nato jsem našla místo hustě zarostlé stromovím, kde mě před možnými zvědavými pozorovateli chránilo i několik keřů. Sedla jsem si na zem a opřela se zády o kmen. V mých EyeLinkách se objevila zpráva. Status?

„Pořád žiju,“ řekla jsem. „Jak je vidět.“ Pohnula jsem hlavou zprava doleva. Moje EyeLinky něco ukázaly: Pravděpodobnost deště pro nadcházející noc: 65 procent. Předpokládaná teplota: 13–16 stupňů. Podívala jsem se nahoru, ale zelený listnatý baldachýn mi připadal dostatečně pevný, aby případný liják vydržel. Protože se neobjevila žádná další zpráva, zdálo se, že s mnou vybraným místem na přenocování Maraisville souhlasí. Nebo jim to možná bylo jedno.

Unaveně jsem zavřela oči a všimla si, jak se v rohu rozsvítila červená tečka a pak zmizela. Zřejmě jenom hlášení, že nic zajímavějšího už k vidění nebude.

Byla jsem skvěle vybavená technikou z doby před Odvrácením, a přesto jsem z toho neměla žádnou radost. Léta jsem si nepřála nic jiného než být konečně zase kompletní a mít všechny ty technické vymoženosti. Ale právě v týdnech před atentátem jsem si konečně zvykla na situaci bez InterLinků, takže teď mi všechny ty Linky nepřinášely žádné potěšení, spíš naopak. Měla jsem pocit, jako by to byl trest. Jak to řekl Phoenix? *Radši si dávej pozor na to, co si přeješ, Ofélie. Nikdy nevíš, kdy se to může splnit.*

S tím jsem usnula.

Probudila jsem se uprostřed noci, když hlasitě zahřmělo. Otevřela jsem oči a byla oslepená: mezi stromy se právě silně zablesklo a všechno bylo najednou zalité jasným světlem. A už o minutu později jsem zjistila, že moje volba místa na spaní nebyla dobrá: z nebe se sypaly kroupy a prorážely koruny stromů nade mnou tak snadno, jako by to byl mokřý papír. Vyskočila jsem, zakryla si hlavu rukama a rozběhla se směrem k ruině.

Během pár vteřin jsem byla úplně promočená a cesta navíc strašně klouzala. Prudce přšelo, déšť mě štípal do kůže a prakticky mi znemožňoval vidění. Téměř poslepu jsem si prohmatávala cestu, tak rychle, jak jsem jenom mohla. Ale i tak mi to připadalo jako celé hodiny, než se přede mnou vynořily ty staré zdi.

Měla jsem štěstí – jedna z místností byla téměř nedotčená. Déšť tam sice kapal skrz prohnilou střechu, ale pořád to bylo lepší než nic. Když jsem našla kout na spaní, zaslechla jsem, že něco zapištělo, ale byla jsem příliš unavená, než abych se o to starala. Venku duněl hrom a neustával prudký déšť. Schoulila

jsem se v lehkém třesu a zavřela oči. Ještě předtím, než se objevila červená tečka, jsem znovu usnula.

Status?

„Nezměněn,“ zamumlala jsem. „Jsem na cestě na jih, kolem mě jsou borovice, keře, písčité půda a moře.“ Opravdu se dívali, nebo ještě spali?

Bylo časně ráno a slunce dělalo, jako by v noci žádná prudká bouřka nebyla. Vlasy mi postupně usychaly a tělo se zahřívalo. Odešla jsem krátce poté, co mě probudily vibrace v mých EarLinkách. Neřekli mi předem, že mi něco takového budou dělat. Radši jsem ani nechtěla vědět, jakými funkcemi moje Linky ještě disponují.

Když na mě někdo promluvil, trhla jsem sebou. „*Zaznamenali jsme poblíž tebe nějakou aktivitu.*“ Poznala jsem Dufortův hlas. „*Možná je to jen pár turistů, ale musíme být opatrní. Měla by ses přesunout na východ, aby tě nikdo nemohl obklíčit.*“

„OK. Díky.“ Byla jsem ráda, že se mnou mluví on. Na sterilní zprávy na EyeLinkách bylo potřeba si trochu zvyknout, když člověk nevěděl, kdo je na druhém konci.

Pozorně jsem poslouchala, jestli neuslyším kroky nebo hlasy, ale nic se neozvalo. Přesto jsem změnila kurz a vydala se směrem k hustému borovému háji. Ale jak se vzápětí ukázalo, byla to chyba.

„No kohopak to tu máme?“ zastavil mě nepříjemný hlas. Otočila jsem se.

4

Byli čtyři. Hlas patřil jediné dívce ve skupině, štíhlé brunetce s krátkým mikádem a tmavýma očima, které jiskřily až moc. Stála vedle tří kluků různých postav, od štíhlého po mohutného. Dva byli maskovaní a třetí, s nakrátko ostříhanými vlasy a světlýma očima, mě hodnotil pohledem. Všichni měli černé oblečení, které sice vypadalo dost obnošeně, ale zároveň bylo funkční a pevné. Člověk by si myslel, že jsme všichni ve stejné kapele.

Moje EyeLinky mi ukázaly jména těch dvou bez masek. Elodie Norbergová, 22, a Tatius Renkler, 26. Byly tam ještě nějaké informace o jejich původu, ale mě zajímal jenom poslední řádek: možné spojení s Radikály. Vnitřně jsem zasténala. Sotva opustím Maraisville, musím narazit právě na tyhle idioty? To musí být vtip.

„Neumíš snad mluvit?“ zeptala se dívka posměšně. „Samozřejmě, že umím mluvit,“ odpověděla jsem. „Jen jsem si myslela, že tvoje otázka je spíš řečnická.“

„Co tady děláš?“ zeptal se ten bez masky, Tatius.

„Jsem na vandru.“ Řekla jsem to tak, jako by to bylo naprosto jasné. Na mém oblečení nebyly žádné emblémy Maraisville, takže mě nemohli nijak spojit se Šakaly.

„No jasně. V hadrech a bez zavazadla.“ Elodie se na mě podívala, jako bych nebyla zcela při smyslech. „Kdo jsi? Odkud jdeš?“

„Počkej chvíli.“ Zvedla jsem ruku. „Musím přemýšlet o důvodu, proč bych vám to měla říkat.“

Neprovokuj je, řekly mi moje EyeLinky. Ignorovala jsem to. Možná byli v mojí hlavě, ale to neznamenalalo, že mě můžou řídit.

„Vezměte ji s sebou,“ řekl Tatus maskovaným mužům. „Popovídáme si s ní později.“

Byla jsem zesláblá a unavená, nejedla jsem celé věky a v těle mi stále koloval Phoenixův odporný koktejl, ale rozhodně jsem se nehodlala těmhle čtyřem směšným figurkám vzdát bez boje a riskovat postih svojí rodiny. Moje tělo se napnulo a ruce se sevřely v pěst. Byla jsem připravená.

Ale pak jsem se podívala dolů a dostala lepší nápad. Bleskově jsem se přikrčila, zabořila prsty do vlhkého písku a hodila ho po soupeřích. Pak jsem se rychle otočila a začala sprintovat.

Sice měli převahu, ale byly tu jenom úzké cestičky a křoví zde rostlo velmi hustě. Kdybych byla dost rychlá, mohla bych se před nimi schovat. Ale kam? Zalapala jsem po dechu. Na EyeLinkách se objevila šipka, která mě posílala k moři. *No dobře, díky za pomoc.* Pláž se táhla do dálky a bylo tam vidět na stovky metrů. Stejně tak bych si mohla na záda namalovat terč.

Ignorovala jsem radu, stočila se na jih a rozběhla se ještě rychleji. Moje podrážky bubnovaly o zem v nepravidelném rytmu, při běhu jsem se proplétala mezi stromy. Rameny jsem neustále narážela do kmenů stromů a větve keřů mě nutily klopýtat. Před očima se mi objevily černé skvrny a měla jsem pocit, jako by moje tělo vážilo tři tuny. Jak daleko jsem mohla být od základny ReVerse? Zvládla bych tam doběhnout, nebo ne?

Najednou se z křoví vedle mě něco vyřítilo, udeřilo mě to a shodilo na zem. Tvrdě jsem dopadla na bok a nemohla se nadechnout. Přesto jsem okamžitě znovu vyskočila na nohy. V puse jsem ucítila nějakou špínu.

„Pěkný trik, princezno. Ale příště se ujisti, že běžíš správným směrem.“ Byla to ta dívka, Elodie. Stála přede mnou v bojovém postoji a černé oči jí svítily. Pak zaútočila.

Bojovala netradičně, ale efektivně. Prvním kopem jsem ji netrefila, protože velmi rychle uhnula. A okamžitě mi dala pěstí do boku. Zavravorala jsem, padla na kolena a proklínala svůj stav. Už jsem poznala Elodiiny slabiny a v hlavě mi naskakovaly různé nápady, jak toho využít. Ale moje tělo mě neposlouchalo.

S námahou jsem se postavila na nohy, zasadila jí ránu a ona mi to znovu vrátila dvojnásobnou silou. Znovu jsem se zvedla a snažila se ji kopnout do nohou. Ale opět byla rychlejší. Její loket narazil do mých žeber jako kladivo. Zalapala jsem po dechu a ucouvla.

„Víš, jak to skončí, vid?“ ušklíbla se, jako by jí ten souboj nedělal vůbec žádné problémy. „Radši to vzdej.“

Měla pravdu. Jindy bych ji možná porazila, ale dnes? Jenom jsem oddalovala nevyhnutelné.

Pak jsem na něco šlápla. Byla to větev silná jako moje paže a pěkně dlouhá. Když Elodie znovu zaútočila, rychle jsem větev chytila a silně švihla. Když ztrouchnivělé dřevo narazilo na dívčin hrudník, ozvalo se prasknutí. Vykřikla a zhroutila se na zem. Využila jsem příležitosti a utekla.

Daleko jsem se však nedostala. I když jsem vydala všechno ze svých rezerv, nestačilo to. Velmi brzy jsem za sebou uslyšela kroky, které se pořád blížily. Byly lehké a pravidelné – jako kroky někoho, kdo se téměř nemusel namáhat, aby mě dohonal. Když jsem pak dostala ránu do zad, spadla jsem do písku jako pokácený strom.

„Mám ji!“ vykřikl Tatius Renkler a otočil mě. Krátce nato dorazili zbylí tři.

„Můžeme ji zabít rovnou tady?“ Elodie na mě nenávistně zírala. Držela se za žebra, obličej měla zkroucený bolestí.

„Bez šance.“ Její kolega mě vytáhl na nohy. „Šéf bude chtít vědět, proč se tady potuluje Šakalka.“

Jak tohle věděli? Jak to mohli poznat, když moje oblečení z Maraisville bylo zcela bez emblémů? Zřejmě jsem se setkala s nejinteligentnějšími Radikály, kteří v Evropě existovali. To nebyla dobrá zpráva.

„Takže Šakalka.“ Tatius se na mě zadíval. Jeho pohled byl o něco méně agresivní než Elodiin, ale jeho světle šedé oči byly i tak ostré jako břitva. „Pokud nám nechceš prozradit, kdo jsi, budeme to z tebe muset dostat později. Ale ještě pořád se toho můžeš vyvarovat.“

Mlčela jsem a oplácela jim nepřátelský pohled.

„Zapomeň na to, Tate.“ Elodie sáhla do svojí tašky a vytáhla plastová pouta. „Je jednou z nich. Ta mluvit nebude.“

Rychle mi nasadila pouta a zbytečně moc je utáhla. Pak mě zvedli a vyrazili jsme. Elodie a Tatius šli vpředu a ti dva maskovaní chlápci, kteří doteď neřekli ani slovo, mě vzali mezi sebe. Nebránila jsem se. Bylo by to jenom zbytečné plýtvání energií.

Šli jsme asi půl hodiny, když jsme dorazili na malou mýtinu. Tady stálo otevřené vojenské terénní vozidlo se šesti sedadly, masivními ochrannými rámy a silným předním sklem. Usadili mě do prostřední řady a připoutali. Pak Elodie vytáhla z kapsy vedlejšího sedadla kus látky, nejspíš pytel, a po rozložení mi ho přetáhla přes hlavu. Nadechla jsem se a okamžitě si přála, abych to neudělala: látka odporově páchla prachem a potem. Kašlala jsem a snažila se dýchat co nejměleji, abych se nepozvracela.

Auto se s trhnutím rozjelo a postupně zrychlovalo. Ve vysoké rychlosti divoce poskakovalo a každé přistání bylo pěkně tvrdé. Se svázanýma rukama jsem se nemohla držet, a tak jsem se několikrát silně praštila do ramene o madlo za sedačkou. Moje EyeLinky byly vypnuté. Někdo tam pravděpodobně byl,

připravený v případě potřeby stisknout tlačítko InstantClear. V Maraisville by nikdo nespustil žádnou operaci na záchranu zrádce. Takže pokud se mám dostat na ostrov, budu si muset pomoci sama. Možná bych se mohla nějak dohodnout s vůdcem Radikálů.

Pod pytlek jsem nemohla moc dýchat a slunce do černé látky pájlo tak silně, až jsem měla pocit, že má snad sto stupňů. Moje tělo strašně toužilo po vodě a odpočinku, ale musela jsem ještě zůstat vzhůru. Teprve když se cesta trochu srovnala a auto jelo bez nadskakování a drkotání, poddala jsem se vyčerpání.

„Jsme tady.“ Probudila mě rána pěstí a někdo mi stáhl pytel z hlavy. Elodie odhodila látku a odepla mi pouta. Zamrkala jsem do jasného světla. Nepocházelo ze slunce, ale ze dvou velkých lamp na stropě. Byli jsme v místnosti podobné dílně, bez oken, s velkou kovovou bránou, která teď byla zavřená. Naše auto stálo vedle dvou dalších stejného vzhledu. Na podlaze byly tmavé skvrny a na stěnách visely nádoby a nářadí.

Ti dva muži si sundali masky a stáli s Tatiem vedle další brány, skrze kterou jsem zahlédla něco, co vypadalo jako miniaturní přepravní jednotka TransUnit. Elodie mě hrubě chytila za rameno, strčila do mě a pak mě s Tatiem následovali. Přepravní kapsle byla oválná, celá z oceli a po jejím obvodu byla sedadla. Sedla jsem si bez vyzvání, protože se mi už třásla kolena. Nechali mě.

Tatius něco našel na ovládacím panelu u dveří a jednotka se dala do pohybu. Dvě malá kulatá okna, která připomínala lodní, byla zakryta žaluziemi. Elodie stála vedle svého kolegy a tiše na něj mluvila. Protože byl prostor malý a kovový, zřetelně jsem slyšela, co říká.

„Víš, jak reaguje, když na ostrov přivezeme cizí lidi. Navíc ani nevíme, kdo to je.“